

הלכה למעשה

סאת הגאון סו"ד הרב ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כולל עשרת חיים ברוך, קולבולד הייטס

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (22). Separation of Meat and Dairy. Kashering Keilim and Dishes (cont.), Last week we mentioned the widespread custom to refrain from *kashering* from dairy to meat, and vice versa. If one were to *kasher* one set of dishes back and forth, sooner or later he may come to a mistake by forgetting to *kasher*. Thus, all such *kashering* was avoided entirely. *Kashering keilim* was left for things that mistakenly became *treif*, or for before *Pesach*. We mentioned 5 exceptions where one may *kasher* from type to type: If he is *kashering* for *Pesach* anyways; glass utensils; utensils unused for 12 months; making it *treif* and then *kashering* and changing the type; and one who received or bought used utensils that were never used before. We continue here with more details on this important topic.

Used By Mistake. If one mistakenly *kashered* from one type to the other and then used it for the new type, the **Maharsham** (1) rules that we can allow it and he can use it for the new type. **Great Need.** If one has a great need for the use of a utensil and cannot fill the need without *kashering* from one type to the other, the **Pri Megadim** (2) permits it on a one-time basis. Today, when there are so many utensils that one can buy for cheap, it would be hard to find such a case that fits this criteria.

Parve (Non-Dairy). The strict custom was not to *kasher* from

one type to the opposite type. However, one can *kasher* from dairy or meat to *parve*. There is a *psak* from the *Maharsham* (3) that is misunderstood. He rules that if one genuinely needed to *kasher* from one type to *parve* and later wants to go from *parve* to the opposite type that it was before, he can designate it as such and do so. He doesn't say that one may go from milk to meat by disguising it and "artificially" *kashering* it for *parve*, having in mind to change it to meat usage. Some contemporary *seforim* might have understood it differently and I don't think it is correct. **Ovens.** There seems to be one case where we may not be consistent with keeping this *minhag*. That is the case of kitchen ovens where people cook, sometimes dairy and sometimes meat. This is often done in ways that might need *kashering* in between, such as steamy uncovered items, and yet people are still lenient to *kasher* from one to the other. This seems to be approved by the **Mishna Berura** (4). It could be because (especially in the olden days) many people did not have two ovens, due to a lack of space, or expense, so they never accepted on themselves the custom on such items (5). Even though this has become a standard activity in kitchens today, some *Poskim* (6) feel that it should only be done once in a while, only when completely necessary, not *kashering* back and forth too often. Others permit it completely (7).

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – מגילה דף ז:

עניים 2 מנות 2 **מתנות לאביונים** one must give at least 2 מנות 2 to each. The **משנ"ב** says one may be *יצא* this *mitzvah* with food or money. The **ב"ח** explains that *מתנות לאביונים* is a *דין* who are usually exempt from giving *tzedakah*, are also *מחוייב* to give *אביונים* on *Purim*. The **מ"א** brings [של"ה] that the initial minimum of 2 מנות 2, עניים, may not be given from *מיעשר*. Anything above the minimum may be given from *מיעשר*. The **מ"א** says that although the "עולם" is to distribute money before *Purim*, one must be careful that he gives at least the minimum on *Purim* day. The **מתבר** [תרצ"ה] says to fulfill *one must give 2 מנות 2* to 1 person, "משובר" who *klers* if one should specifically send *משלוח* **חתי"ם סופר** [חידושים גיטין כב:] "ומשלוח", it means בדיוקא to use a שליח. *שליח* is if the *mitzvah* is incumbent on the individual to do the *מצוה* & because of the *din* says that the only time a שליח must be a *כשר* שליח, is if the *mitzvah* was originally instituted to be done through a messenger & the main point is that my friend should receive something from me, not that I must be the one to send it, then the messenger can even be a *קטן* or a *goy* since we are not using "שלו" של אדם כמות"ר".

Some ask according to the **רמ"א** *יצא* *מתנות* to someone but he doesn't accept it, I am still *יצא*. *מתנות* because the reason we don't make a *bracha* on giving *tzedakah* is because the recipient refuses, I'm still *יצא*, here according to the **Rema** even if the recipient refuses, I'm still *יצא*, so why don't we make a *bracha* before giving *דומה* & this is *משמח* לב עניים יתומים ואלמנות *simcha* than to be *משיב"ב*. *משלוח* מנות *seuda & mishloach manos*. Therefore, says the **ח"ח**, it is best to be *מריבה* in the *mitzvah* than to be *מריבה* in the *seuda & mishloach manos*.

הוא היה אומר

R' Betzalel Rudinsky shlita (Mishkan Betzalel) would say: The *Gemara (Megillah 15b)* notes that Basya's hand grew 60 *Amos*, as she reached out to take the basket floating on the river. Why 60 *Amos*? Rescuing Moshe represents the message of the teacher and leader who transmitted the *Torah* to *Bnei Yisrael*. The transmission of *Torah* does not happen without *Siyata D'Shmaya*, hence the miracle of extending her hand. And the 60 *Amos* represent the 60 *Masechtos* of *Torah Shebal Peh*.

A **Wise Man** would say: "If someone is too tired to give you a smile, a nod, a gesture, or a pat on the back, leave one of your own. Because no one needs a smile, a gesture, or a kind word as much as those who have none to give."

Printed By: Quality Printing Graphic Copy & Printing (845)352-8533
PEEL away what can interfere with your REVERED connection with Hashem to each his own.
103,850 apprx verifiable signatures 855.400.5164 Text 800.917.8309 kvodshomayim.org
מוקדש לע"ג דודי זיקור ר' משה דוד בר' צבי בלונדר ז"ל נפטר י"ג טבת ה'תשע"ט זנזא נשמעו צוורה בצרוז הזויים

Monsey Edition
בראתי יצור הרע ובראתי לו תורה תבלין
TORAH TAVLIN
34 MARINER WAY MONSEY NY, 10952
TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@YAHOO.COM

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

שבת קודש פרשת שמות – כ"א טבת תשפ"ב Parshas Shemos - December 25, 2021

הדלקת נרות שבת – 4:15 | זמן קריאת שמע / מ"א – 9:02 | זמן קריאת שמע / הגר"א – 9:38 | סוף זמן תפילה / הגר"א – 10:24 | זמן לתפילת מנחה גדולה – 12:27 | שקיעת החמה שבת קודש – 4:33 | מוצש"ק צאת הכוכבים – 5:23 | צאה"כ/לרבינו תם – 5:45

courtesy of myzmannim.com

של היהודי נוגעת בלבבו. ברם לא כך היה אצל משה, כפי שהתורה מעידה בהמשך (פסוק יג) שאותה עובדא חזרה על עצמה למחרתו, והפעם היו שניהם עבריים, המכה והמוכה, וגם אז נגע צערו של המוכה בלבו של משה, אולם הפעם לא ביקש להרוג את המכה מטעם היותו גם כן עברי, אך מידי השתדלות לא השתמט, ופנה אל המכה בדברי תוכחה שמה ישוב מדרכו. יתר על כך מצינו בהמשך (פסוקים טו-יז) שאפילו צערו של נכרים נגע בלבו, וכשהבחין על הבאר איך שהרועים מנרשים את בנות יתרו על לא עוול בכפם נגע צערם בלבו, והחל בקרב עם הרועים כדי להושיעם ולהשקות את צאנם. כל זאת מספרת אותו התורה קודם מעשה הסנה כדי להודיענו הסיבה שבגינה בדר בו הקב"ה להנהיג את צאן מצינו, כי על המנהיג מוטלת המשימה לדאוג לכל אחד ואחד ולנהל לו דרך המועילה לו וכן ברוחניות וכן בגשמיות, ולפעמים מוטל עליו גם למסוד את נפשו כדי להטיב לאחד מהעם, ומי האיש אשר יכול לידד לנכבי הלבבות כדי לכוון לכל אדם את הדרך הרוחנית לו וגם יהיה מוכן למסוד נפשו בעדו, איך זה כי אם אדם שנותן עיניו ולבו אל נפשו של הכולל, והפץ באמת בטוברתו, וזה הוכר ממעשיו של משה, שלא סבל לראות בצורת הכולל יודה זה מי שהיה.

[וכאותו רעיון מצינו גם כן במדרש (שמות רבה פרשה ב' סימן ב') וז"ל: 'זאף משה לא בחנו אלא בצאן, אמרו רבותינו: כשהיה משה רבינו ע"ה רועה צאנו של יתרו במדבר, ברח ממנו גדי ורץ אחריו עד שהגיע לחסית. כיון שהגיע לחסית נודמנה לו בריכה של מים ועם מים הגדי לשתות. כיון שהגיע משה אצלו אמר לו, אני לא הייתי יודע שרץ היית מפני שעיף אותה. והרכיבו על כתפו והיה מוקל. אמר הקב"ה: יש לך רחמים לנהוג צאנו של בשר ודם כך חיך אתה רועה צאני ישראל. הוי: 'ומשה היה רועה'." עכ"ל.]

מעיקר דינא להשלים כל פרשה ופרשה בפנ"ע על כל שבת ושבת, מ"מ בדיעבד יכול להשלימו עד שמחת תורה, שהיא הומן של גמרה של התורה, שאז נשלם כל התורה. ומבואר מזה, שמצות שנים מקרא ואחד תרגום אינו מצוה בפנ"ע על כל שבת ושבת, רק המצוה היא להשלים כל התורה כולה, וע"כ יש לו זמן עד שכל הציבור משלימים התורה. וכתב **הו"ת** (הקדמה) שטעם לחובת שנים מקרא ואחד תרגום היינו שבעו חז"ל שכל אחד ואחד ילימוד כל פרשה ופרשה על סדר של כל שבוע ושבעו "פרשת השבוע", וע"ז במשך כל השנה שלם כל התורה כולה, ויהיה יכול לקיים כל מה שנכתב בהתורה הקדושה. וא"כ על פי דבריו ז"ל, החיוב אינו מוסד בדוקא על כל שבוע ושבעו בפנ"ע, רק החיוב הוא ללמוד כל התורה כולה. וע"כ יש עד שמנין עצרת לקיים חיוב זה.

ידוע מה שהאריכו חז"ל דמי שמתחיל מצוה השי"ת מסייעו לגמור אותו מצוה [ע"י נפש החיים שעד א', פי"ז] וא"כ נראה ד"ל שחור הטעם מדוע מי שמשלים פרשיות עם הציבור בשנים מקרא ואחד תרגום זוכה לאריכות ימים, שאם המצוה הוא להשלים כל התורה כולה בשמחת תורה, כיון שהתחיל המצוה, יזכה שהשי"ת יסייע אותו לגמור המצוה בגמר התורה בשמחת תורה, ועל כן, ע"כ יהיה כל אותו שנה שלימה כדי להשלים המצוה: וכן לכל שנה ושנה, כשמתחיל שמחת תורה מסייעו להשלים השנה. ומטעם זה, ומקיים מצוה זה, זוכה לאריכות ימים כל חייו.

טיב התבלין

סאת הוציא רבי גמליאל חתן רביבטי
שליט"א, ר"י שיער השמים יושלים נעדין

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצורו מכה איש עברי מאחיו (ב-א) - מי הוא הראוי להימנות כמנהיג? פרש"י: וירא בסבלתם, נתן עיניו ולבו להיות מציר עליהם. המקראות מכאן ולהלן מגלים לנו מדוע נבחר דוקא משה רבינו לשמש כ'גואל' וכ'מנהיג' לישראל. 'ויהי בימים ההם' או ארעו כמה מקרים שעל ידם 'ויגדל משה' כי הם אשר הוכיחו כי הוא האיש הראוי להתמנות למנהיג על ישראל, והמכנה המשותף לכל אלו המקרים הוא הב' תיבות 'וירא בסבלותם', והוקשה לש"י אטו משה ראה ואדו וזלתי לא ראה? הלאו ישראל היו אז מוכים ונדרפים, והיו הדברים נכרים לכל, ומדוע מיהסם מאחיו? אכן דוקא למשה? התשובה היא בהמשך הפסוק, וירא איש מציר מכה איש עברי מאחיו: אכן כולם ראו, אולם כולם ראו שאיש מציר מכה איש עברי, הוסיף עליהם משה בראייתו שאיש עברי זה הוא 'מאחיו'. אלו הדברים ביקש רש"י לבטא באמרו 'נתן עיניו ולבו להיות מציר עליהם', כלומר, כולם ראו מה שראו, אולם היתה זאת להם כראיה אקראית, וכמעט שלא היו הדברים נוגעים אל לבם מרוב הרגל לזוועות אלו מימים ימימה. אולם משה בראיתו הדברים נעמד דום ונתן עיניו, לא היתה זו אצלו ראייה אקראית, אלא ראייה שעוררה את 'לבו להיות מציר עליהם' כי לא היה ביכולתו לסבול צערו של אחד מאחיו. ולא היתה זאת רק בראותו שגוי' הוא המציר לישראל, כי כידוע שבכגון דא ישנם רבים שיתעדרו לנקום מהגוי, וזאת לא מפני שצערו של היהודי נוגע בלבם, כי אם מסיבת 'השפלת אויבם', כי יודע הוא שסיבת עזמו של הגוי המכה היא העובדה שהמוכה הוא יהודי, ואם כן מתכוון במעשיו להשפיל את העם היהודי בכללותו, על כן מתעורר הרצון להשיב לו כגמולו אולם אין בכך הוכחה שצערו של

עדותיך אתבונן

לשורם סאת הרב אברהם זמל
אבוסף שליט"א, מגי"ס שוה אברהם

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו ... (א-א) - בענין חובת שנים מקרא ואחד תרגום **כתב בעל הטורים** הדני תיבות 'ואלה שמות בני ישראל' ראשי תיבות 'ואדם אשר ל'זומ' ה'סדר ש'נים מ'קרא ואחד ת'רגום ב'קול נ'עים י'שיד י'יהו ש'נים ר'בות א'רוכים ל'עולם'. הרי, מי שמקיים החובה אשר מוטל על כל אחד ואחד להשלים הפרשה בשנים ואחד תרגום זוכה לאריכות ימים ומקור לדבריו איתא בגמ' ברכות (ת, א): 'אמר רב הונא בר יהודה אמר רבי אמי: לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום ואפילו: עטרות ודיבן, שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו', ע"כ. ויש לבאר, מדוע כל מי שמשלים פרשיותיו עם הצבור - בשנים מקרא ואחד תרגום, זוכה לברכה זה של 'אריכות ימים ושנים' - הרי לא מצינו ברכה זה בכמה מצות, וע"כ צריך לבאר מדוע יש ברכה זה במסיים במצוה זה של שמות'.

ולבאר זה בהקדם עד מתי יכול לקיים החובה להשלים הפרשה בשמחת **המחט** (ס' רפ"ה) פסק: 'מצוה מן המובחרת שישלים אותה קודם שאכל בשבת, ואם לא השלים קודם אכילה ישלים אור אכילה עד המנחה: ור"א עד רביעי בשבת: ור"א עד שמו"ע (דהיינו בשמחת תורה, שאז משלימים הצבור)'. עכ"ל. הרי, הגם דאיכא חובה

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melamdim, Agunos and Crushos in Eretz Yisroel at ZEDCO expense

מעשה אבות סימן לבנים

לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבוד פה וכבוד לשון אנכי ... (ד-)

There was once a terrible epidemic in the city of Ostroh, Ukraine, with many people dying before their time. Everyone gathered in the city’s main *beis medrash* for a day of fasting, introspection, and *tefillah*. The *Rav*, **R’ Shmuel Eidels ז”ל**, known as the **Maharsha**, stood in front of the community and proclaimed, “This epidemic has come to us because of our sins – but we don’t know which sin. If someone knows of a sin taking place in this city, either by an individual or by the public, please come forward to tell me and the *beis din*, as we have to figure out which *aveirah* is causing the plague.”

Two people came forward, thinking that they might know the source of the plague. There was a person who used to *daven* with them every day, and for a while now, this man stopped coming to the *beis medrash*. On top of that, there were a number of unusual acts they noticed in the man’s behavior which aroused their suspicions and they decided to trail him to see where he goes and what he does. At midnight, they saw him leave his home carrying a lantern. They followed him and watched him leave the city, walking into the thick forest. They didn’t follow him further, rather they reported to the *Rav* what they saw.

The *Rav* said, “Tonight, when you see him leaving for the forest, call me. The three of us will follow him. We are doing this to benefit the entire city, to find out who is committing serious *aveiros* that have brought on the epidemic. Don’t be afraid.”

That night, the two men and the *Maharsha* followed him into the forest. They could see the man sit down in the forest and heard him recite *Tikkun Chatzos* accompanied by bitter tears and anguish. And then, they heard another voice, crying and wailing together with him, but they didn’t see anyone besides him. They wondered who that voice belonged to.

Upon completing *Tikkun Chatzos*, as the man began heading out of the forest, the *Maharsha* revealed himself. “We followed you in an attempt to figure out who is sinning in our city, but now we know you are a true *tzaddik*. Please forgive us for suspecting you, and please tell us, who is the second voice we heard? Who cried along with you in the forest?”

The man replied, “Every night at midnight, I cry over the *Churban Beis HaMikdash*, and Heaven gave me a gift: *Yirmiyahu HaNavi* comes to say *Tikkun Chatzos* together with me.” The man continued, “I will ask *Yirmiyahu HaNavi*, and tomorrow morning, I will come to the *beis medrash* and tell you what *Yirmiyahu HaNavi* answered.” The *Maharsha* returned to the city and announced that everyone should come for *Shacharis* the following morning, to hear the cause of the epidemic.

A large crowd came for *Shacharis*. It was time to *daven*, but the hidden *tzaddik* hadn’t arrived yet. The *Rav* said that they should begin *davening*. Soon afterward, the *tzaddik* arrived donned in his *tallis and tefillin*, and his face shone with a very saintly and ethereal appearance. Everyone became afraid when they looked at him, and some people even fainted.

After *Shacharis*, in front of the entire congregation, the *Maharsha* asked the hidden *tzaddik* why his presence caused so much fear. The *tzaddik* replied that it was because of his *tefillin*. As *Chazal (Brachos 6)* say, wearing *tefillin* causes people to be afraid. The *Rav* then asked, “But we all wear *tefillin*, and yet it doesn’t cast fear. What is special about yours?”

The *tzaddik* replied, “I am extremely careful and I never speak idle talk when I wear my *tefillin*. I am cautious with its holiness, therefore my *tefillin* have this *segulah* that it casts a holy fear on all who gaze at it.” The *tzaddik* then added, “Idle talk is also the root of the epidemic. *Yirmiyahu HaNavi* told me that people in this town were speaking during *tefillah*, which aroused *Hashem’s* anger. I stopped coming to this *beis medrash* long ago because I couldn’t stand all the talking.”

The community was duly chastised and accepted upon themselves to not talk in the *beis medrash* during *tefillah*, and the plague stopped immediately. They wrote this story on a plaque on one of the walls of the *beis medrash*, so that it should never be forgotten. When visitors came to the *beis medrash* and weren’t aware of how strict they were about not speaking during the *tefillah*, congregants would bring them over to the plaque and have them read it. They did this without saying a word, and the newcomers learned to be silent during the *tefillah*. We should all learn a lesson from this and remain silent during *tefillah*.

הבאים ישרש יקרב יציין ופרח ישראל (ישעי' ב'ו)

The journey of *Yaakov Avinu* and his family from *Eretz Canaan* to Egypt, was one fraught with numerous trials and tribulations. Nevertheless, *Yeshaya HaNavi* relates that “*Those who Yaakov caused to take root and came (to Egypt), have flourished and blossomed.*” *Chazal* note that this observation from *Yeshaya* is a reference to the scholars of *Bavel* who excelled in their pursuit of *Hashem’s Torah* while in exile, and from them sprouted the foundation of *Torah* study for all time. But what indeed is the connection and how is the reference deduced from a seemingly simple *posuk*?

R’ Yitzchok Sorotzkin shlitā (Rinas Yitzchok) explains that *Chazal’s* deduction is based on the time-tested adage of how true *Torah* Jews live. Oftentimes when people attempt

to achieve a goal, they wish to skip to the end without having to put in the requisite work and effort. Not only won’t the person achieve whatever the intended goal was, but in many instances many more problems will crop up along the way further complicating the matter entirely. However, true *Torah* Jews understand the danger associated with this fallacious thought process and they know that only through persistence and perseverance in *Avodas Hashem* will a person achieve his goal.

This ideology and foundation for *Torah* study was set by *Yaakov Avinu*, when he sent *Yehuda* ahead to establish a *Yeshivah* in Egypt prior to his arrival, and the scholars in *Bavel* further cemented that ideology when they established their *Yeshivos* and turned the ignorant exiles into *Torah* scholars.

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

תורת הצבי על הפטרות

וידי כי יראו המלודת את האלקים ויעש להם בתים ... (א-ב)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT”L

מחשבת הלב

The *Meforshim* offer different explanations regarding the *seder hapasuk* - what is the connection between the beginning and the end? Additionally, what was the *middah kneged midda* here, between the fact that they feared *Hashem* and they received houses? **Rashi** learns that “*batim*” refer to the houses of *Kehuna* and *Malchus*. The **Beis Halevi** explains that since the Egyptians sought to kill the Jewish boys, the pure lineage of *Klal Yisroel* would’ve been eradicated. Thus, as a reward for saving the children, the Jewish midwives were rewarded with *Kehuna* and *Malchus*, which are dependent on lineage.

Perhaps we can offer another *pshat*. In *Tehillim*, the *posuk* says: “ברך את בית ישראל יברך את בית אהרן יברך יראי ה’”. *Hashem* blesses the houses of *Yisroel* and *Aharon*, however, when it comes to *Yirei Hashem*, the *posuk* omits the word “*bais*.” Why?

I heard an explanation as follows. In reference to *Yidden*, there is a *bayis* - a given. If the father is a *Yisroel*, the son is as well. With regard to a *Kohen* or a *Levi*, the same holds true. However, just because one’s father is a *y’rei shamayim*, it doesn’t mean that the children are de facto *yirei shomayim*. *Yiras shamayim* does not travel *b’yerusha*. Thus, the word “*bais*” is omitted. When *Hashem* saw to what degree the midwives feared only Him, and not Pharaoh, “יעש להם בתים” - *Hashem* made a supernatural miracle and created houses of *yirei shamayim*! They had every excuse in the world, yet they lived with the premise of “*שויתי ה’ לגדי תמיד*” in the fullest sense of the words. Not only Moshe, Aharon and Miriam had this “*bayis*” bequeathed to them, but even the next generation. Chur, Miriam’s son, was able to stand up to *Klal Yisrael* and was *moser nefesh* at the time of *eigel*. The “*bayis*” of *yirei shamayim* that Miriam received served her grandchildren well.

The *machshava* here is that if a person lives his life being *moser nefesh* for *Torah* and *mitzvos*, without looking for loopholes, then BY EXAMPLE, *yiras shamayim* should automatically be transferred to his progeny, בסיעתא דשמיא.

משל למה הדבר דומה

ויאנהו בני ישראל מן העבדה ויועקו ותעל שיעותם אל האלקים (ב-ג)
משל: There were twin boys whose parents loved to dress them in matching outfits all the time. The boys were good friends and would play together for hours in the field and the park, returning home in matching uniforms, just as they left.

One day, as they were heading to the park, a cyclist tripped in front of them and his load, a vat of colored dye, spilled on both outfits. The one closer to the cyclist saw that his clothes were totally ruined and he was quite upset. The other, who had some of the dye speckle his clothes was also upset - not as much at the predicament but rather at his brother’s pain.

Secretly he was happy that whatever happened did not happen to him or his clothes. Lo and behold, when they returned home, the father saw how upset the first brother was and how ruined his clothes were, and went out and got him

a set of brand new clothing. As he was leaving with that son to go to the store, he reminded the other son to carefully scrub his clothing to see if the dye would come out.

“The small damage,” the father argued, “was not going to be enough reason to buy you new clothing too.”

נמשל: The **Ben Ish Chai** notes that it was the distress of the first son that served as the basis of his new clothes. The sense of distress brought the sense of urgency from the father. The same can be said about the Jews in *Mitzrayim* as well. While the Jews were comfortable and did not seek out a *yeshuah*, they did not merit it. But when they cried out and remembered *Hashem*, He then put the *Geula* process in motion.

We do not need to be in dire straits in order to cry out to *Hashem* and ask him to fulfill his promise of *V’shavu Banim L’Gevulam*. We merely have to remember to seek out the opportunities and then remember to ask.

ותדר בת פריה לרחץ על היאר ... ותרא את התנה בתוך הסוף ותשלח את אמתה ותקחה (ב-ה)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה

A story is told that **R’ Meir Shapiro ז”ל** was once leading a meeting of a group of *askanim* discussing matters of *pikuach nefesh*. Some of the people told R’ Meir that his suggestions were absolutely impossible. R’ Meir looked at the group and asked them, “Tell me, why did *Basya bas Pharaoh* stick out her arm in the direction of the baby floating in the river? Didn’t she realize it was impossible for her to reach baby Moshe? The **Kotzker Rebbe ז”ל** explains that a person must do anything and everything in his power to save another person even if he thinks his efforts have no possibility of succeeding. If your efforts are sincere, you will be surprised to see that you can accomplish way more than you ever imagined. *Basya’s* arm became elongated and somehow she retrieved the basket with the baby inside. This applies to us,” concluded R’ Meir. “We must do everything we can even if we do not really believe that we will be successful. *Hashem* helps and then anything is possible.”

Rabbi Nochum Stilerman shlitā once came to **R’ Nosson Tzvi Finkel ז”ל** and asked him what he should take upon himself to learn after he retires? The *Rosh Yeshivah* told him to go home and make a comprehensive plan. So, Rabbi Stilerman decided to humor the *Rosh Yeshivah* and printed out a 2000 page plan to finish *kol haTorah kulah*. He brought it to the *Rosh Yeshivah* (it was three large volumes) and presented it to him. R’ Nosson Tzvi loved it. “Now *that’s* a plan.” Rabbi Stilerman looked at him and said, “But this is impossible. *Hashem* should give me a long life, but this plan goes on well into my nineties.”

The *Rosh Yeshivah* looked at him and said, “Nochum, look at the *Mir Yeshiva*. Who built it? Me? Could I do such a thing? I am half a cripple.” Then, he took out a paper from his desk with a giant plan to knock down all the stores and shops in the area, and take it over and build the *Mir Yeshivah* into a giant campus. He said, “Who do you think is going to do this? Me? Of course, it is impossible, but we just have to start. We have to dream, and we have to plan because, in the end, it is all up to *Hashem*.”